

conjectura, & sensus ferat, vel cæruleos scuta Brigantes ut libri omnes habent, vel Cæruleos cute Brigantes, ut legit doctiss. Hadr. Iunius. Buchananus tamen, qui maluit cum suo, & alterius acumine suaviter ludere, quam cum recepta lectio ne recte sentire, huic conjecturæ mirifice applaudit. Primum quod authores non produnt Britannos scuta pinxisse. Inde quod differentiae grata Scoto-Brigantes dixit, ut distingueret à Brigantibus Hispaniæ, & Hiberniæ. Postremo quod Britannos, & Brigantes hoc carmine separat, velut nationes diversas. Sed si quis hæc excutiat, quid impedit quo minus scuta pingere, qui se, & currus pinxerint? Cur ad differentiam novum verbum Scoto-Brigantes procuderet? Cum cæruleos appellat, & à Claudio subactos ait, non ab aliis Brigantibus satis distinguit? Sed illa observatio de Britannis, & Brigantibus, quasi diversis nationibus, vix Poëtam sapit, quem Poëtica illa loquendi forma *καθ' ὄλον τὴν μέσην* latere non potuit. Quare cum hæc causæ nihil prosint, Egeippum (qui vulgo vetustus admodum creditur) quasi succenturiatum Buchananus à me habebit. Sribit enim ille ubi de Romanorum magnitudine agit.

* id est Hibernia.
Lib. 5.
cap. 15.

Tremis hos * Scotia qua terris nihil debet, tremis Saxoniam inaccessa paludibus. Sed audi, hic post principia stabit, post Constantini enim tempora vixit, ut ex ipso videre est; nec ex hoc magis probari possit Scottos in Britannia habitasse, quam ex illo Sidonii versu quem modo attulit. Ac illud certe gravius quod clariss. & doctiss. I. Cragius subtilissima inquisitione deprehendit apud Iosephum Ben-Gorion de excidio Hierosolymarum, Scottos in Hebraico codice expresse nominari, ubi Musterus in Latina conversione perperam Britannos pro Scottis substituerit. Sed quo ævo Ben Gorion ille vixerit mihi parum compertum. Quod serius Flavio Iosepho certum, cum etiam Francorum meminerit.

Verum enim vero si hac in re me inter tantos interponere liceat: Quantum ego observarim, Aureliano imperante, prima gentis Scoticæ apud authores occurrit mentio. Porphyrius enim qui tunc contra Christianos scripsit, hisce verbis, ut nos docet B. Hieronymus, eorum meminit. Neque Britannia fertilis provincia tyrannorum, & Scotice gentes, omnesque usque ad Oceanum per circuitum barbaræ nationes Mosem, prophetasque cognoverunt. Quo quidem tempore, vel paulo ante potentissimarum gentium Francorum, & Alamannorum nomina sub Gallieno primum audita fuisse rerum veterum periti adnotarunt.

Non certa itaque fide traditur quod quidam scribunt, Scotorum nomen, & regnum plurimis ante Christum natum seculis in Britannia floruisse. Sed tempus illud ex Giraldo habe: *Nello magno, inquit, Hibernia monarchiam obtinente, sex filii Muredi Regis Vtonie, Boreales Britannie partes occuparunt. Vnde ab his gens propagata, & specificato vocabulo Scotia vocata, usque in hodiernum, angulum illum inhabitat. Hoc vero accidisse eo tempore, quo Romana res aperte nutaret, hinc colligitur. Imperante apud Hibertos Lagerio Nelli illius filio, in Hiberniam venit Patricius Apostolus Hibernicorum, cum annus à Christo nato quadragesimus tricesimus plus minus ageretur. Ut circa Honorii Au-*

gusti tempora hoc incidisse videatur. Tunc enim, cum antea per incerta vagantes, ut habet Ammianus, diu Britanniam, & *condicta limitibus loca* vexassent, sedes in Britannia posuisse videntur. Ipsi vero tunc se ex Hibernia rediisse volunt, quo ante à Romanis, & Britannis profligati se subduxerant, & illud Gildæ de huc tempore intelligunt, *Revertuntur graffatores Hiberni domum, post non longum tempus reverfisi.* Sub hoc tempus Reudam, cuius meminit Beda, sibi sedes in hac insula ad septentrionalem Claudi fluminis sinum ferro, aut amicitia occupasse credunt nonnulli. *A quo* *Liber Pasletensis* *hunc reditum in an-* *conjicit.*

*duce, inquit ille, usque hodie Dalreudini vocantur: nam lingua eorum Dal partem significat, & ab hoc Reuda esse existimant alii, quod nobis Redshanks vocati fuerint. Illum etiam Simonem Brechum, quem *Beda lib. 1. cap. 1.* suæ gentis conditorem afferunt Scotti, his temporibus floruisse opinio est. *Sinbrech* verum hominis erat, id est, *Sin lentiginosus*, ut apud Fordonum legitur; Fortean Brichus ille fuit qui circa Patricii ætatem cum Thubaio, Macleio, Au spaco Scottis Britanniam vexavit, ut in S. Carantoci vita legimus.*

Cur autem Scotti qui in Britannia agitant, regionem illam quam insident *Alban* & *Albin*, & ipsi Hibernici *Allabany* nuncupant, haud illiberalis erat disquisitio, an hoc *Allabany* aliquid antiqui nominis Albionis in se vestigium habeat, an ab albedine profluxerit, quam *Ban* illi vocant, ut sit quasi *Ellan Ban*, id est, *Insula alba* Scottis; vel ex Hibernia devenerit, quæ *Banno* suis Poëtis appellatur, ut *Allabany* sit vel *Altera Hibernia*, vel *secunda Hibernia*. Hiberniam enim *Scotiam majorem*, & Scottorum in Britannia regnum *Scotiam minorem*, appellarunt historici. Ad hæc cum hi Scotti sua se lingua nominent *Albin*, unde Blondus Scottos *Albenses*, vel *Albinenses*, & Buchananus *Albinos* dixit, viderint Critici, an apud B. Hieronymum, ubi in Pelagianum quandam natione *Scotum* invehitur, non etiam legendum sit *Albinum* pro *Alpinum*, cum illum vocet *Alpinum canem grandem binu.* *Canis Al-*

& corpulentum, & qui calcibus magis posse servire, quam dentibus: *habet enim progeniem* *Scotica gentis* *S. Albinus etiam Al-*

de Britannorum vicinia. Quemque Scottorum pul- *pinus in*

tibus prægravatum alibi dixit. Nec de Alpinis cani- *Martyro-*

bus me legere memini, verum Scotticos canes tur. *logio xv*

Roma tunc temporis celebres fuisse Symma- *Sept. dici-*

chus docet. Septem, inquit, Scotticos canes prælusionis die *Scotici ca-*

ita Roma mirata est, ut ferreis caveis putaret adiectos. *nes L. 2.*

Epist. 76.

Cæterum cum Scotti ad Pictos in Britanniam accessissent, quamvis Britannos præliis, & prædationibus continenter laceferent, non tamen res Scotica statim adolevit, sed in eo, quo appulerunt angulo, diu egerunt: nec, ut Beda docet, per annos plus minus centum viginti septem contra Nordanhumbrorum regulos signa extulerunt. Donec uno eodemque tempore Pictos fere ad internacionem delevissent, & Northumbriæ regnum intestinis malis, Danorumque incursionibus confectum corruisset. Tunc enim omnis Septentrionalis Britanniæ plaga in Scottorum nomen concessit, una cum citeriori illa regione citra Cluidam, & Edinburgh frith. Illam enim regni Northumbriæ partem fuisse, & à Saxonibus possessam nemo repugnat; & hinc est quod omnes qui orientalem Scotiæ partem tenent, &